USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **pplk. Ing. M. R.,** zastoupený Mgr. Petrem Smejkalem, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, první náměstek policejního prezidenta,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2018, č. j. 10 Ad 17/2013 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-4622-8/ČJ-2013-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 31 084 Kč.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 Ad 17/2013 – 41, vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí a stejně tak i rozhodnutí Letecké služby ve věcech služebního poměru, tj. správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 1. 2013 č. 1/2013.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, jíž namítal nesprávné právní posouzení městským soudem. O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 - 25, rozhodl tak, že kasační stížnost je důvodná, a rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu žalobce. V odůvodnění uvedl, že optikou právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl

k závěru, že nejsou důvodné. Městský soud přehodnotil svůj dřívější závěr ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak, že do doby služebního poměru vojáka z povolání ve smyslu § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru"), nelze počítat dobu základní vojenské služby ani dobu strávenou ve vojenské škole, jelikož ve služebním poměru vykonávají vojenskou službu jako své povolání pouze vojáci z povolání, a to bez ohledu na rozhodnutí Ministerstva obrany České republiky ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. 300077/ODB-OPIP. Vojáky z povolání jsou praporčíci, důstojníci a generálové, kteří vykonávají vojenskou službu jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati na vlastní žádost po vykonání základní služby. Základní služba tedy nebyla vykonávána ve služebním poměru. Do služebního poměru vojáka z povolání byl žalobce přijat až po skončení služby ve vojenské škole, a proto ani tuto dobu nelze považovat za služební poměr. Městský soud dále v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu uvedl, že pro otázku, zda odpracované přesčasové hodiny žalobce v období 2010 až 2012 mají být zohledněny při stanovení výše služebního příjmu pro výpočet odchodného, je stěžejní posoudit, zda jsou splněny podmínky v § 54 zákona o služebním poměru, tj. mimo jiné zda byl žalobci nařízen výkon služby přesčas v důležitém zájmu služby. V tomto ohledu vzal městský soud v potaz závěr Nejvyššího správního soudu, že je nutné reflektovat názor v pravomocném rozsudku městského soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Ad 13/2014 – 61, podle něhož v případě žalobce nelze v souladu se zákonem zahrnout přesčasové hodiny do výše služebního příjmu pro výpočet odchodného. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku č. j. 9 Ad 13/2014 – 61 byla navíc zamítnuta jako nedůvodná rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 2 As 298/2017 - 28. Městský soud proto uzavřel, že se v souladu s posouzením Nejvyššího správního soudu ztotožňuje se závěrem v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Ad 13/2014 – 61, že přesčasové hodiny žalobce nelze zahrnout do služebního příjmu, který je základem pro výpočet odchodného, a to vzhledem k tomu, že smyslem přesčasových hodin v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok je kompenzovat vznik neočekávaných a mimořádných situací. Služba přesčas v rozsahu 150 hodin ročně a v důležitém zájmu služby, zejména při nahodilých situacích, představuje výjimečné opatření, přičemž odměna za výkon této služby je zohledněna již ve služebním příjmu za výkon služby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[6] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že podle § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.") je pro žalovaného v otázce započtení základní vojenské služby a služby během vojenské školy do doby trvání služebního poměru závazné rozhodnutí Ministerstva obrany České republiky ze dne 19. 4. 2013 sp. zn. 30077/ODB-OPIP (dále jen „rozhodnutí Ministerstva obrany"), jímž Ministerstvo obrany České republiky zhodnotilo dobu činné služby vojáka pro účely výpočtu výše odbytného. Podle stěžovatele je proto napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož není možné, aby existovala dvě pravomocná rozhodnutí správních orgánů, v nichž je řešena totožná právní otázka

zcela odlišně. Podle stěžovatele je pak nezákonný i rozsudek městského soudu potvrzující toto napadené rozhodnutí, a to i přesto, že je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že projednávaná věc byla již jednou Nejvyšším správním soudem přezkoumávána a městský soud byl názorem Nejvyššího správního soudu vázán. Žalovaný se zároveň ztotožňuje se závěry městského soudu a poukazuje na to, že veškeré stěžejní námitky, které stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, již byly posouzeny Nejvyšším správním soudem. Podle žalovaného je proto kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Žalovaný uvedl, že městský soud vycházel ze skutkového stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a neprováděl další dokazování. Ke kasační námitce stěžovatele se žalovaný vyjádřil tak, že do rozhodné doby pro nárok na odchodné nelze započíst základní vojenskou službu a službu ve vojenské škole, jelikož se nejedná o dobu trvání služebního poměru. Pro rozhodování o nároku na odchodné podle zákona o služebním poměru je podle něj irelevantní, že jiné zákony umožňují zohlednit dobu, která předcházela vzniku služebního poměru. Z toho důvodu není závazné ani posouzení v rozhodnutí Ministerstva obrany o doplatku odbytného na základě přepočtu činné služby stěžovatele jako vojáka z povolání. Toto rozhodnutí podle žalovaného proto nepředstavuje rozhodnutí o předběžné otázce ve věci rozhodných dob pro nárok na odchodné podle zákona o služebním poměru, a nejedná se tudíž ani o dvě správní rozhodnutí v téže věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v dané věci a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná „proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem“. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, „*je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“, a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS, všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Je tomu tak proto, „*aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Vysloveným právním názorem je tudíž vázán nejen krajský soud, ale také sám Nejvyšší správní soud (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod. č. 1723/2008 Sb. NSS).

[10] Vzhledem k tomu, že smyslem citovaného ustanovení je vyloučit, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval již vyřešenou otázkou, není podstatné, zda v předchozím

řízení před Nejvyšším správním soudem vystupoval na straně stěžovatele stejný účastník, *„poněvadž soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 3 vychází toliko z procesní situace, kdy kasační soud v dané věci již rozhodl, rozhodnutí správního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž správní soud ve věci opětovně meritorně rozhodl s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru, vyslovenému ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; lhostejno přitom, který účastník řízení se kasace původního rozhodnutí správního soudu domohl*." (usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13).

[11] V projednávaném případě se nejedná o žádnou z výše uvedených výjimek z nepřípustnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel zároveň nenamítal, že by se městský soud odchýlil od právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 - 25, ani že by byl napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný či že by se městský soud dopustil procesního pochybení. Městský soud ostatně neprováděl žádné nové důkazy. Podstatou stěžovatelovy argumentace je přímá polemika se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu a závěry městského soudu, který bez dalšího následoval pro něj závazný právní názor. I sám stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňuje, že *„jestliže Městský soud v Praze napadeným rozhodnutím (byť vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu) tak de facto učinil, je takové rozhodnutí nezákonné*". Městský soud dále ve svém rozsudku konstatuje, že *„po projednání věci ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 – 25 a se závěry ohledně odsloužených přesčasových hodin, vyplývajících z rozsudku městského soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Ad 13/2014 – 61, dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, neboť žalovaný nepochybil při stanovení výpočtu odchodného"*.

[12] Nejvyšší správní soud se již také ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 As 90/2018 - 25 (bod 19 až 24) vyjádřil i k námitce stěžovatele uvedené v jeho kasační stížnosti, že rozhodnutí Ministerstva obrany o doplatku odbytného na základě přepočtu činné služby stěžovatele jako vojáka z povolání je závazné pro žalovaného při určení doby trvání služebního poměru, která je rozhodná pro určení výsluhových nároků. Nejvyšší správní soud rozhodl, že v případě stěžovatele není odkaz na rozhodnutí Ministerstva obrany týkající se odbytného relevantní, a odůvodnil, proč nelze základní službu ani službu ve vojenské škole považovat za dobu trvání služebního poměru pro účely přiznání odchodného. Nejvyšší správní soud se tudíž ve svém rozsudku již závazně vyslovil ke všem otázkám, které stěžovatel nyní v kasační stížnosti nadnesl. V kasační stížnosti sice doplňuje svou argumentaci odkazem na § 57 odst. 3 s. ř., ovšem tímto výslovným označením právní úpravy pouze rozvádí podstatu své námitky, kterou v hrubých rysech uvedl již ve své žalobě a ve svém vyjádření v řízení před městským soudem. Stěžovateli zároveň nic nebránilo v tom, aby takto upřesnil své důvody již v žalobě. Nejvyšší správní soud a v souladu s ním i městský soud se již závazně i k této otázce vyslovily. Napadený rozsudek městského soudu se od závěrů Nejvyššího správního soudu nijak neodchýlil.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu